

Mluvili jsme o minulosti, přišel čas pohovořit o přítomnosti. Divadelní spolek Krakonoš má v současnosti sto deset členů přispívajících i činných ve věku do do let a je vlastníkem tohoto útulného Divadla Krakonoš, které se podařilo opravit. Vaši pozornosti jistě neušel nový kabát, okna a hlavní dveře, vyměnili jsme i vysloužilé topení na koks za plynové včetně klimatizace. Letos jsme položili nové podlahové krytiny, hotová je půlka střechy i s komíny, zateplená půdička pro posezení. A vy nevidíte nové osvětlovací a zvukové zařízení. To vše se podařilo díky státní, krajské a městské dotaci, soukromému donátorovi a sbírce od vás všech.

Škoda, že se nezapisovaly brigádnické hodiny, výše číslice by nás uvedla v úžas. My, divadelníci, jsme nesmírně vděční - a stále tomu trochu nevěříme - že naše zoufale se rozpadající divadlo je opravené a vylepšené a po osmdesáti letech znovu upoutá svou osobitou architekturou. Je důstojným stánkem Thálie ve Vysokém. Opět můžeme poskytovat kvalitní zázemí bálům, besedám, rodinným oslavám, svatbám, dětskému dni a tak dále.

Přeju nám všem do dalších let zdraví a pohodu, hodně krásných divadel a věřím, že se tu budeme scházet i dalších 222 let.

Ať nás Krakonoš i nadále chrání!

pátek 17. října 2008		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příjezd Karlovy Vary	
13:30	loučení Křenovice	malý sál
13:30	loučení Králíky	malý sál
14:30	vítání Karlovy Vary	městský úřad
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Karlovy Vary	před divadlem
16:00	Paroháči aneb Červené kalhoty	velký sál
16:30		
17:00	Ořechov	
19:30	Paroháči aneb Červené kalhoty	velký sál
20:00		
20:30	Ořechov	
21:30	zasedání poroty	kužárna
22:00	společenský večer	hasičovna
22:30	seminář KDP	půdička

Větrník, zpravodaj XXXIX. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis
Náklad 160 ks. Cena 6 Kč.

VĚTRNÍK

Ročník XXXIX.

Čtvrtek 16. října 2008

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
12:00	příjezd Králíky	městský úřad
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příjezd Ořechov	městský úřad
13:30	loučení Sloupnice	malý sál
14:00	vítání Králíky	městský úřad
14:30	dechovka	před divadlem
14:30	vítání Ořechov	městský úřad
15:00	vítání Králíky	před divadlem
15:00	vítání Ořechov	před divadlem
16:00	Rozpalme to, má panenko	velký sál
16:30		
17:00	Křenovice	
20:00	Prachy? Prachy!	velký sál
20:30		
21:00	Králíky	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	zasedání poroty	kužárna
22:30	společenský večer	hasičovna

Recenze

Emil Artur Longen
Soudce jako břitva

Soubor Doveda ze Sloupnice přivezl na národní přehlídku

Longenovu hru. Longen byl mimořádně geniální bohém a průšvihář. Pracoval v kabaretu, v cirkuse, studoval na Akademii výtvarných umění, hrál kabaretní čísla doma, v Berlíně, v Paříži, s manželkou Xenou byli angažováni v Národním divadle v Lublani, založil a řídil vlastní kabaret Bum a slavnou Revoluční scénu, kabaret založil také v Berlíně. Pracoval s

strana 2

velkými nebo později velkými hvězdami zejména v komických oborech, hlavně s Vlastou Burianem. V jeho divadle jako dramaturg působil téměř do konce života, psal pro jeho divadlo hry a pro něho z těchto her filmové scénáře.

Hříčka, kterou jsme viděli, patří do kategorie c. k. humoru, jaký se pěstoval ovšem ještě dlouho do republiky. Počítá s dosti drastickou komikou a ostrými barvami. Soubor se v zásadě také tak k němu postavil. Autor v textu nemá písničky, ty soubor přidal,

Partneři XXXIX. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krkonošova divadelního podzimu

Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

UniControls

strana 19

Z dopisu čtenářů

Moji milí Vysočáci i ostatní divadelní nadšenci, rok se s rokem sešel a vy prožíváte ten nádherný týden plný nezapomenutelných zážitků nejen z divadelních představení, ale i ze setkání se spřízněnými dušemi kolem. Přeji vám všem, aby i letos nad vámi bděl ochrannou rukou Krakonoš a vše se zdařilo ke spokojenosti herců, diváků, porotců i těch lidiček v zákulisí a kolem, bez nichž by to sotva mohlo fungovat tak skvěle, jak je železným pravidlem.

S pozdravem "Breptej, potvoro!" se loučí

Markéta Strašrybková

Přibližujeme se k finále. Hádat budete ještě zítra, a pak už jen vyhlásit vítěze.

V čísle 5 byli:

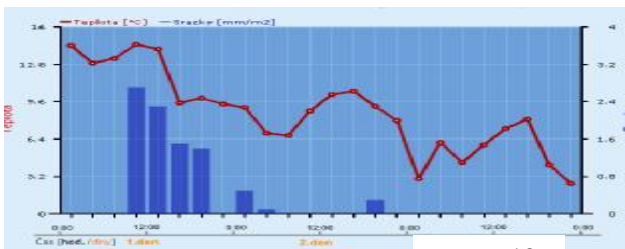
10 = Pepa Prajzler - Trepera

11 = Čest'a Bláha

12 = Mařenka Trunečková

13 = Láďa Brtek

Předpověď počasí na čtvrtek

strana 18

A jak vidíte, teploty jdou ke dnu. Ani se nenadějeme a napadne. Co? Sníh, přece! Máte již vymetené komíny? A dost topiče? Zima na krku, honem k radaru.

doplnil texty také drobnými přídávky (s tím autor ve svých textech počítal), rozehrál postavy a vybavil je výraznou nadsázkou. Interpreti byli obsazeni s využitím jejich typových vlastností a schopností (to ctílo Longenovu kabaretní praxi).

Od roztančeného nástupu nasadili herci polohu živého a temperamentního projevu, ve kterém plynule střídali řeč a zpěv. Drsný humor této scény ovšem nepatří do

strana 3

tradice kabaretní (jak kabaretu dnes rozumíme), ale spíše do humoru zpěvních síní a zábavních hospod. Potud kladné stránky představení, které se vesměs kryjí s longenovskou tradicí.

Příběh o proměně holiče v soudce měl ale také své slabiny. Byly to zejména přehnané křiky, přehrávání, střídání vkusnější i méně vkusné akce, nevyrovnanost

výkonů a zejména nedostatek souvislého tahu a povlovné gradace inscenace. Publikum se výborně bavilo, ale přesto si nezasloužilo, aby na ně účinkující metli a sypali špinu z neuklizeného jeviště.

Jiří Hraše

Dnes se představuje

Doveda Sloupnice

Markéta Světlíková, režisérka

Viděl jsem vás v Miletíně a moc se mi to líbilo. Chtěl bych se zeptat na lidi, kteří v tom vašem

programu napsaní nejsou. To znamená - kdo dělal výtvarnou stránku celého toho kabaretu?

Nemáme nic takového jako nápovědu, či další funkce. Všechno děláme dohromady. Je pravda, že máme - tedy já mám kamaráda Jirku z plzeňského divadla, který jednou za rok přijede do Sloupnice na návštěvu a udělá takové drobné choreografické náznaky. Prostě pomůže nám s takovými krokovými variacemi a tak. Choreografie má už pak nějakou stavbu. Tenhle kamarád Jirka pomáhá i dalším ochotníkům v Plzeňském kraji. Všechno ostatní je ale na společných

silách. Přinese se kufr s hadry a říká se - tady by to chtělo nějaký červený šáteček, aby to ladilo, a tady by to chtělo korále, tohle sako je dobrý. Ani nic nešíjeme, ani fundus nemáme, opravdu, co kdo přinese...

V představení jsou některé scény, které mě v Miletíně zaujaly - například dalo vám hodně práce přesvědčit toho hochu, aby se nechal stříhat na scéně?

V současné době je tak průměrně zarostlý na své poměry. Jinak mívá vlasy jak obrovský slunce, jak Děd Vševěd, takže ony si o to přistříhnutí přímo říkají. Když jsme zkoušeli a on měl tu hřívu, říkali jsme si, že se ani nepozná, když někdo do toho množství stříhne.

Co se týká písniček, které jsou nedílnou součástí kabaretu - všichni jsou muzikanti, co tam hrají a zpívají?

Duchaplná čili Plná duchů

*Temnou nocí ve Vysokém
jakýs mladík bloudil sám.
Šeptal si se smutným okem:
„Jápak já to udělám?“*

*Měl jsem být již v 10.30
v místě, jež ponorka zvou,
ted' bych však chtěl začít křičet,
kde mám skončit cestu svou?“*

*Tu se ze tmy mlha šedá
do postavy zhmotňuje.
„Ach, ubohá tváři bledá
místo to jen jedno je.*

*Říkali mu hasičovna,
ted' se název pozměnil.
A je to před tebou zrovna,
tak proč bys tam netrefil?“*

*Mladík - trochu vylekaně -
děkoval mu velice.*

*Inu duch - nevěřil na ně,
ted' mu hleděl do líc.*

*„Díky tobě, duchu noční,
vždyť bych se tu ztratil snad.“
Duch houk - „Jen tam jásat pohni
neb jen do dvou mají hrát.“*

*„Znovu díky - ty jsi zdejší?
Nebo odkudsi z hor duch?“*

*Duch byl náhle veselejší:
„Kdepak, já jsem jiný druh.*

*Duši nejsou, milý hochu,
jsem ochotník z Libice.
Divadlo tu hrajem trochu
a je tu fajn velice!“*

Jiří Hlávka -

úsporám nevybavil. A tak ji tu malou pracovní pomůcku předáme my, aby si mohla vždy vše dobře poznamenat a vždy být všude včas. A aby měla co dělat po večerech a věděla, že někteří z nás se v Libici při vyvražďování dobře schovali a tak přežili, a jak to bylo před 1000 lety a jak to vypadá, když je u nás moře, dáváme jí knížku o našem městečku. Pytlíky mám skutečně připravený k vrácení. Aby ta úsporná opatření nebyla tak velká, tak jsme do nich i něco přidali – a můžete si je přepočítat!“ řekl Jarda Vondruška a předal papírové pytlíky naplněné štrúdlím. Že by štrůdl byl upečen jen ze čtyř babčinyých jablek?

(jn)

Hasičky postoupily hned napoprvé

Svatava Hejralová za přípravný výbor a Jarda Vondruška za SČDO dnes vítali hned dva divadelní soubory najednou. Doveda Sloupnice místo v úterý totiž dorazila až včera dopoledne, druhým vítaným byl DS Smotaná hadice z Křenovic.

Zatímco první soubor přijel s veselou písní na rtech, druhý přivezl z pomezí Valašska a Hané skvělé koláčky a prý výbornou slivovici. Sloupnický Doveda se představil ještě včera hrou

Soudce ostrý jako břitva, čistě ženský soubor z Křenovic nabídl anabázi vzniku divadelního souboru v obci. Co prý má ženská na Hané dělat, když má poklizeno, zahradu hotovou a děcka obstaraná? Začne hrát divadlo. A protože jsou všechny hasičky, co mohou asi tak zvolit jako první hru než přepis Formanova filmu Hoří má panenko. A protože zimní večery asi byly fakt dlouhé a ženské měly dost času na studování inscenace, postoupily přes oblastní až do národní přehlídky. A dnes se pochlubí s výsledkem.

(jn)

Podrobně zítra

Včera v podvečer proběhla v Hospůdce U radaru valná hromada Vobskočáku. Vzhledem k pozdní hodině konání hromady a množství informací přineseme podrobné zpravodajství v zítřejším vydání Větrníku.

(red)

Hrajeme už druhou inscenaci s muzikou., v první jsme měli country kapelu. Když jsme vybírali teď, tak se tahle kapela už nehodila k tématu. Proto jsme ji přeobsadili - část je z původní kapely – basa, kytara - a Vašek Veselý hraje na cokoli. Když jsme si řekli, že pro kabaret se hodí harmonika, on vytáhl harmoniku.

Jak dlouho tenhle kus už hrajete?

Jak nemáme tu nápořdu a techniku, tak nemáme ani archiváře. Takže vlastně ani nepočítáme přesně reprízy. Řekla bych, že jich bude kolem dvaceti. A premiérovali jsme to v srpnu loňského roku.

Připadalo mi, že tomuto kabaretu spíše jeviště překáží, než že by mu pomáhalo. V Miletíně hrajete mezi lidmi, nastupujete ze sálu. Hrajete jinde taky na klasickém jevišti?

Mně se zdá, že se přizpůsobíme každému prostoru, do kterého přijedem. Ale ten princip je, že se

neodděluje jeviště od hlediště, že to není iluzivní divadlo. Měl by nastat nějaký vztah a do děje by se měli diváci zatáhnout – to je náš cíl.

Hráli jste v nějakém speciálním prostředí?

U nás máme spíše mnohem větší prostor pod jevištěm, kde je parket a na něm máme vlastně takovou základnu. Jeviště je malé a vysoko, takže často kombinujeme.

Zlomte vaz.

(ph)

Co na to půdička?

Shlédnuté představení vycházelo z kabaretního žánru, přičemž hudební provedení včetně zpěvu bylo na vysoké úrovni. Bohužel za touto hudební složkou výrazně pokulhávala složka činoherní.

půdičkáři

Když si dospělí hrají

„Někdo namítal, jak je možné, že ve Vysokém může soutěžit pohádka. Tak jsem se díval do propozic přehlídky, a tam je řečeno, že tato soutěž je bez omezení žánrů. To znamená, jestliže tedy venkovští ochotníci připraví operu a ona uspěje,

můžeme ji tady vidět. Jak si s tím poradí porota, to už je její záležitost,“ zahájil svůj střeďeční hodnotitelský výkop na rozborovém semináři tajemník poroty Dušan Zakopal. Měl za úkol hodnotit pohádku Vlastimila Pešky Měla babka čtyři jabka v provedení souboru Vojan Libice nad Cidlinou.

Protože Vlastík Peška je jako autor řady inscenací pro dospělé na Vysokém poměrně hodně znám, ale o jeho práci pro děti se tolik neví, shrnul Dušan jeho činnost a dílo do několika vět. Připomněl, že

Peška je ředitelem loutkového divadla Radost v Brně, ale hlavně je také muzikant, herec. Pohádek napsal celkem patnáct a většinu z nich realizoval právě v divadle Radost.

„Měl jsem možnost podívat se na původní předlohu a pak na úpravu Libických a klobouk dolů před jejich tvůrčím přístupem,“

konstatoval Dušan a dodal, že v autorské předloze se mu nejvíce líbily Vlastíkovy scénické poznámky, jak by se to asi mělo hrát a jak se co říká – například něžně zašveholí, nadšeně čuchá či folklórní rep kozy. Herecké akce jsou popsány jako – praští sebou na zem, konečně se dohřála, hladí si pozadí, podpálí Aničku. Vlastík jde tak daleko, že doplňuje i český slovník – drzá řepa je Drzaňa. S nežnou pohádkovou hudbou padá opona,“ popsal poznámky ve scénáři Dušan s tím, že realizovat vše dle jeho poznámek je téměř v nadlidských silách.

„Jarda Vondruška sáhl do předlohy výrazným způsobem, čímž se povedlo představení zkrátit na délku bez přestávky a Libičtí přitáhli i nejmenšího diváka,“ řekl hodnotící porotce Zakopal a poukázal na obtížnou hudebně-výtvarnou část inscenace, kdy

Strávili jsme spolu krásný tři dny a vše proběhlo v pořádku. Doufám, že se zase někdy potkáme, když

jsme všichni z toho Vysokého,“ vyslovila na závěr své přání Iveta.

Starosta spolku Krakonoš Karel Bárta poděkoval oběma souborům za spolek i za diváky. „S Libičáky se teď potkávám skoro denně, o Vysočákách ani nemluví – ale jednu připomínku bych měl – na vítání měl někdo plnou hubu úsporných opatření, že se sami přivítají a rozloučí a už to tak zase není!“

O slavnostní přípitek požádal Vlastík Ondráček hostující herečku vysockého souboru Marcelu Kollertovou z Hronova: „Když už mám slovo, dovolte mi něco

podotknout ještě před přípitkem. Dělat hostesku není nic jednoduchého a vyhovět souboru také ne. Jednu malou kritiku bych ale vůči Ivetce měla. Pravda, jsme vysocký soubor a ona nám chtěla ukazovat všechny místní bary, ale kde je městský úřad, to nevěděla. Omlouvá ji jen fakt, že kde je MÚ nevěděl ani Vaverka, protože se přestěhoval před měsícem,“ začala svou řeč Marcela Kollertová a pokračovala: „Libičáci jsou moji kamarádi, ve Vysokém už mám taky pár přátel. Tak ať se tady sejdeme příští rok my všichni, co máme blízko ke kumštu a baví nás

dělat divadlo.“

Jarda Vondruška st. z libického souboru se obával, že v rámci úsporných opatření slovo nedostane. „My máme co prásknout na hostesku,“ informoval přítomné. „Vždycky nás perfektně informovala, vždycky přišla včas, vždycky s námi všude byla, ale jednou věcí ji přípravný výbor zřejmě kvůli

Vždyť jsou všichni skoro domácí

Vlastík Ondráček řešil problém, jak se loučit s Libickými, když jsou skoro domácí, a jak se loučit s Vysockými, kteří tu doma jsou? A proto tento problém raději rychle přehodil na ředitelku národní

přehlídky Svatku Hejralovou.

„Milý Libičtí, známe se dlouhá léta, dokonce jste byli můj první soubor, s nímž jsem se vrátila po první mateřské na přehlídku. Díky za to, že jste přijeli s pohádkou, moje vnučka vydržela sedět ve stejné pohodě jako v Sadské a ještě dnes odpoledne mi říkala Řepu, Kožíšek a Koblížek,“ rozprávěla Svatka a s darem se obrátila na Jardu Vondrušku ml.

Nad postupem Vysockých na národní přehlídku vyjádřila samozřejmě potěšení: „Jejich představení má minimální náklady a maximální přínosy.“

Hosteska Libických Katka prohlásila, že praskat

rozhodně nic nebude: „Jsem ráda, že jsem vás dostala a nechápu, že mi vás Honza Hejral nedal už někdy dřív. Doufám, že vás budu mít i příští rok. I já jsem se na vašem představení dostala znovu do dětských let, včera na společenském večeru jsem prošoupala střevíčky. Díky soubore, že jste byli taková hodná a organizovaní. Proto ode mě dostanete něco na zub a něco na památku, abyste příští rok přijeli znova. A barevnost ptáčků vůbec neberte jako předvolební agitaci,“ sdělila svým svěřencům Katka, která je podělila bonbony a

maličkými ptáčky na dřevěném kolíčku.

Hosteska vysockého souboru Iveta přiznala, že poprvé se starala o nějaký soubor sama. „Když jsem se ptala na soubor, bylo mi řečeno, že Vysočáci jsou náročný na ubytování a stravování, tak jsem se poměrně hodně bála. Ale není to pravda, je to strašně ukázněný soubor, jen trochu nedochvilný.

Peška spojuje jednotlivá zvířátka s hudebními nástroji.

Dušan Zakopal řekl, že když tak seděl mezi těmi dětmi v obecnstvu, vnímal jako základní devízu inscenace její humor, hravost, vtip a bezprostřednost hereckého projevu. „Půvab představení je v tom, že jako dospělci si umíte hrát dohromady. Kontakt s divákem získáváte nenásilnou formou a vyvrcholí i tím, že na konci jdete s loutkami mezi děti. Kontakt pokračuje, když si děti loutky osahají a tam inscenace teprve končí. Není bez zajímavosti, že

soubor má na svém kontě už čtrnáct pohádek, ale poprvé dělá pohádku s loutkami. A na to, že jsou novicové, je to práce velice obdivuhodná,“ uzavřel své hodnotící slovo tajemník poroty Dušan Zakopal a ještě dodal:

*Libičtí Vojani,
nikdo je nehaní.
Koho by to napadlo,
když hrají divadlo
tak dobře, kurňa!*

Přála bych si kozu

Máša Caltová k Dušanovu výkopu pouze dodala, že představení je určené pro

děti od toho nejnižšího věku, a to od dvou let. „Je neuvěřitelná zásluha, že existuje představení, na které se s chutí podívají i dospělí. Kdyby děti dostávaly větší porci této kultury, pak by pro mě byla kulturní budoucnost světlejší,“

chválila Máša, která nerada vidí, když je dětské publikum podceňováno a všechno je mu servírováno jaksi na lopatě. „A to není dobře. Vy berete i to dvouleté dítě jako partnera – působíte tak, jako byste všechny akce vymýšleli přímo na jevišti s dětmi. Udržíte si pozornost toho malého diváka a vaše loutky jsou prostě rozkošné – třeba ta koza, tu bych chtěla mít doma,“ zasnila se porotkyně, která připomněla, jak často se používají deformace, jak často jsou loutky přímo ošklivé.

„Díky za představení a hlavně díky za to, že nepodceňujete děcko, které by od nejranějšího věku mělo

kulturu vnímat,“ dodala závěrem Máša Caltová.

Herci si vychází vstříc

„Myslím, že pozoruhodná, ale ne úplně nápadná, byla jedna věc – Libičtí se nerozpakovali zcizení postavy, což česky znamená mluvení stranou. Tedy okamžik, kdy se loutka spojená s nositelem, oddělí na loutku a herce – herci v libickém představení se obraceli na diváka a děti je braly, jako by se nechumelilo. Další věcí je vzájemný krásný vztah herců mezi sebou na jevišti. Vycházejí si vstříc, rozumějí si, to je na tomto představení milé,“ okomentoval svůj názor na představení Měla babka čtyři jabka porotce Jiří Hraše.

Byl jsem zase dítětem

„I já jsem se v hledišti stal dvouletým. Já jsem takový vděčný divák, propadnu jakékoli ptákovitě, ale tenhle stav návratu do dětství mě okouzluje,“ pochvaloval si svou metamorfózu scénograf Petr Kolínský. Podle jeho slov je výtvarná složka libického představení sama o sobě tak kompozičně zorchestrována jako výtvarné dílo, a to právě zaručuje estetický zážitek, který se stává zároveň posláním i etickým

zážitkem.

„Proto mohlo bez problémů soupeřit s dramatickými ukázkami, které tady běží každý večer,“ konstatoval výtvarník a hned dodal, že pohádka rozhodně není podřadný žánr ani v tématu, ani v zadání, ani v určení publika.

„Použité loutky se mi zdály úplně geniální. Jsou traktovány do různých poloh maňásků i celoplošných manekýnů, takže dovolují bourání dimenzí ve svých možnostech. Všichni si hrají včetně diváků. A vše jde lehce,“ pochvaloval si Petr.

Co na to Mistr Půda?

„Neměli jsme s ostatními půdičkáři žádné problémy a shodujeme se s porotou v tom hlavním – i dospělí si dokážou hrát, aniž by byli infantilní,“ prohlásil Rudolf Felzmann a dodal, že včera byli v noci na půdičce nejméně mluvni proti ostatním večerům, protože se unavili při

nám, že představení bylo hrozné dlouhé. Naše vnímání problému je

zkratkovitě a my nepotřebujeme, aby nám to bylo vícekrát sděleno. Motivy jsou silně omezeny – dva trhlí rodinní příslušníci okamžitě přistoupí na hru o tetičce. Vše je jasno, už se jen čeká, kdy se hladová tetička vrhne s hladovým polibkem na redaktorku – a tady by možná stálo za to sledovat, jak honí on tu myš a kdy přizná, že pod sukni je chlap. Nejvíce nám asi vadilo obrovské kvantum textu. Za sebe ještě řeknu – mám pocit, že závěr jste trochu pročesali. Určitý pocit nenaplněnosti spočívá u mě v tom, že jsem představení viděl

podruhé a už mě nic nepřekvapilo. Spíše najednou více vylézaly problémy, že sedím a čekám.

Fraška nebyla v plánu

„Děkuji za hodnocení, které padá hlavně na mou hlavu,“ řekl Milan Schejbal, režisér představení vysokého souboru Polib tetičku. „Pokud budeme nahlížet na hru jen z hlediska frašky, pak bych musel vrátit diplom. Ta hra není nic světoborného, ale my jsme se snažili najít titul, který bude sranda, bude v ní i psychologický vztah, ale žádnou jsme nenašli. Původní úmysl byl ten, že si čtyři lidi chtějí zahrát. Pravda,

nepovedlo se to tak, jak mohlo. Nechtěl jsem jít jen tou cestou fraškovitostí a situační komedie, chtěl jsem sledovat vývoj vztahu dvou lidí, nemožnost jejich komunikace, přímého kontaktu, jak si to ti dva neumí říct,“ snažil se vysvětlit svůj režijní záměr Milan Schejbal.

(jn)

herecké akce. Umístění vchodu do domu ve mně jako v divákovi vybuduje pocit dlouhé cesty domem – vznikaly tam pro mě velké pauzy. Simultánka je složitý útvar, vyžadující hodně práce. Možná jste i měli jiné záměry, jen to včera z toho nevylezlo,“ zhodnotil představení Vysockých Petr Kolínský.

Rozhodně nechci poučovat

Předseda poroty konstatoval, že tady nechce opakovat věci poučenému souboru a režisérovi, jenž je vynikající v tomto žánru. Soubor jsme už také viděli ve skvělých figurách, proto porota nemá ambici je školit.

„Proč to tedy včera nefungovalo? Oni to umí, doložili to, vědí to, takže uvažujeme jen o tom představení, které jsme viděli tady. Kladl jsem si otázky – ať fraška nebo situační komedie, proč u člověka v nějakém ohrožení, kdy potřebuje něco řešit, dialogy probíhají lineárně, zpomaleně, diskuzí? Tyto situace vyžadují rychlejší hraní i myšlení, jak z toho ven,“ kladl otázky sobě i auditoriu předseda poroty František Laurin, který připomněl, že to, co bylo bravurní u Charleyovky, kde byl Jiří Pošepný věrohodnější, barvitější, se v této hře valí dopředu, ale ty situační valéry, bravurnost herce, který je ve

figuře, hraje ji, ale radost ze hry jakoby se z toho včerejšího představení vytratila Jiřího Líbala na jevišti miluju, stejně tak mám rád Lucii Vodsedálkovou, ale u obou se spíš jedná o výměnu názorů, než že by postavy řešily nějakou situaci. Marcela – tady působíš inteligentně, půvabně, jako příjemná ženská, ale komediálním temperamentem bys nemusela tolik šetřit, jinak tvoje postava působí trochu zastřeně na hranicích sentimentu. Vzniká pocit, jako kdyby jeden mluvil hlasitě, druhý potichu – prostě herecké prostředky jsou nevyrovnané. Nechci soubor a režiséra poučovat, mluvím jen o otázkách, které jsem si kladl, protože představení dělají poučení lidé,“ zakončil svou úvahu nad představením Polib tetičku František Laurin.

Co na to Mistr Půda?

„Vezmu to od konce - každý v sobě máme jakousi touhu po seberealizaci, i pocit, že něco nedokážeme a něco mi nejde. Všechny čtyři figury nám velmi brzy sdělí, o co se jedná. Tím však psychologický aspekt víceméně v této hře končí. Pak už je to založeno jen na tom komickém prvku. Tolik situací pro situační komedii autor zase nenabízí. Žádná nová překvapivá situace nenastala, vše už bylo vyčerpáno. Přišlo

odpoledním semináři na Větrově, o něžž rozšířili svou večerní výukovou činnost. „Náš intelektuální potenciál to zcela sice vyčerpalo, ale přesto musím říci, že pohádka nám prostě přinesla potěšení,“ uzavřel své vystoupení Ruda Felzmann.

(jn)

Kde je problém?

Porotce Saša Gregar, když povstal k hodnocení vysokého představení Polib tetičku, upozornil, že vedle chvály dopoledního představení teď možná zazní i kritické hlasy. „Inscenace byla obrovsky vnímána publikem a nepřetržitě ji provázel smích reagující na každý bonmot a představitel, kteří jsou zde známí a milovaní,“ řekl porotce a složil hold připravenosti Dušana Zakopala, jenž představil autora předešlého kusu i s průřezem jeho díla. „Já jsem zjistil pouze,

že Simon Williams má v Americe jmenovce, který tvoří komiksy, on sám je britským skvělým hercem vedlejších rolí v sitkomech. A právě tento fakt předznamenává jeho tvorbu. Williams je uvnitř toho divadelního či spíše televizního dění,“ vysvětloval Gregar a charakterizoval termín situační komedie: „Ta má nejrůznější podoby a v poslední době hlavně podobu televizní, podpořenou především právě britskou scénou. Komedie řeší řadu problémů a situací, do kterých se postavy dostávají, sledujeme jejich osudy a těší nás sledovat to, jak z toho vybruslí, jak to napraví, jak to změni. Pokud je to dobře

napsané a má to perfektní dialog, pak je to tím lepší. Konkrétně komedie Polib tetičku je založena na „kuklení“, na změně osobnosti, kdy se postava nesmělého muže převleče za ženskou, aby mohla lépe komunikovat.“

Podle slov Saši Gregara, soubor nabízí herecký potenciál a energii, již vkládá do představení, aby si zahráli, aby si zařadili v duchu situační komedie a v podstatě tak pobavili sebe i publikum, tu více či méně úspěšně.

„Kde je tedy problém inscenace? Proč na jedné straně velký úspěch u publika a na druhé straně

neuspokojení z celku? Rád bych šel s postavami a rozuměl tomu, proč to tak je, proč se tak chovají a konají,“ vznesl na fóru otázky hodnotící porotce a dodal domněnku poroty o problému v herectví: „Zatímco Marcela Kollertová je realističtější, civilnější, projevy Jirků Pošepného a Líbala směřují k fraškovitosti až grotesknosti, kde ten vtip existuje sám ze sebe a nikoli ze situace. Možná by tomu pomohlo propracovanější řešení situací na scéně, protože postavy se spokojí s vtipným dialogem a pouze stojí – dění je poměrně statické. Je to spíše takové hraní přes rampu, stačí mi uspokojení z toho, že to řeknu, lidi se zasmějí a hotovo,“ zakončil své hodnocení Saša Gregar.

Ten panák je ohavný

Ačkoliv komedie Polib tetičku vznikla v roce 1997, prohlásila Máša Caltová, že na ni ve své mnohomluvnosti dělá dojem daleko starší věci. „Je tam jediná základní situace - muž napíše komedii a ta může být přijata jen od ženské autorky, pak je zde možné sledovat vývoj vztahu mezi nesmělým spisovatelem a redaktorkou,“ osvětlila základní zápletky hry divadelní dramaturgyně a postěžovala si, že některé věci se tam příliš opakují. Jednou z cest k dobré

inscenaci by bylo podle Máši krácení, alespoň ze současných 2,5 hodin na dvě.

„Všechny herecké výkony byly opravdové a životné, měly v sobě energii,“ pokračovala Máša. „Specifické pro tento žánr je to, že člověk je v určité míře v pohodě, ale najednou musí jednat strašlivě rychle. Čím více se zdůrazní tento kontrast, tím se divák víc baví. Proto si myslím, že komedii by prospělo, kdyby se situace vedly k ostřejším střihu. Velmi mi vadilo, že každý hrál realističtější figuru než komediální. Panák na jevišti s redaktorkou značil její opuštěnost – ale je dost ošklivěj. Kdyby vypadal líp, dalo by se s tím i hrát. Přes něj by mohla představitelka redaktorky zahrát i opuštěnost tý holky, která po mužským tak touží, že si pořídí i panáka. Ale on je tak ohavný,“ podotkla na závěr porotkyně.

Nasazení zmizelo

„Polib tetičku jsem viděl už v Josefově Dole a tehdy mě představení velice zaujalo, a proto jsem byl včera zklamán,“ vyjádřil se režisér Jiří Hraše, jenž dodal, že to, co v Josefově Dole vypadalo jako tvořené v tom okamžiku, včera působilo jako opakování. „To nasazení z Josefova Dolu vymizelo a zbyla jen odvedená práce.“

Jediná změna, jak řekl režisér Hraše, bylo určité zpřesnění v roli Didi: „Oproti původně hranému žabci se nyní soustředila na své akce, hrála své situace, své příležitosti, problémy a to se mi docela zamlouvalo,“ zakončil svůj příspěvek porotce.

Jen to včera nevylezlo

„Podruhé vidíme na této přehlídce komedii řešenou podobně – simultánní scénou, která dovede rychlé střihy a rychlé střídání prostředí. Přečetl jsem si scénické poznámky autora – a ty jsou důsledně převedeny,“ prohlásil scénograf Petr Kolínský. „K panákovi autor hry píše - v koutě kanceláře je křeslo a na něm sedí nafukovací panák, někdy má klobouk, někdy šátek – to se

však v této inscenaci neřeší, přitom změna klobouku za šátek zřejmě nějak symbolizuje vztah redaktorky k mužskému,“

zamýšlel se nad představením porotce, který dodal, že technicky

byly požadavky autora dodrženy, ale dál už inscenace nešla.

„Simultánka je složitá, i když předkládá možnosti, kdykoli ze zabydleného prostoru udělat jakékoli prostředí. Přičemž princip tohohle způsobu, kdy je několik jevišťátek na jevišti, spočívá v tom, že nějak pojmenovaný prostor má schopnost vyzařování, jehož nositelem je herec. Myslím, že jste asi nevyužili všechny nabízené možnosti. Technicky všechno šlape, protože máte dobrý technický zázemí. Ale divadelně a významově je to pro mě málo.“

„Věci na jevišti působí, že jsou vybrané skoro náhodně, až trochu ztratily divadelní možnost a dramatickou významovost. Jakoby rozhodoval jen jednoduchý transport. Některé předměty na jevišti svazují některé

Vaverka st.: Chci do historie!

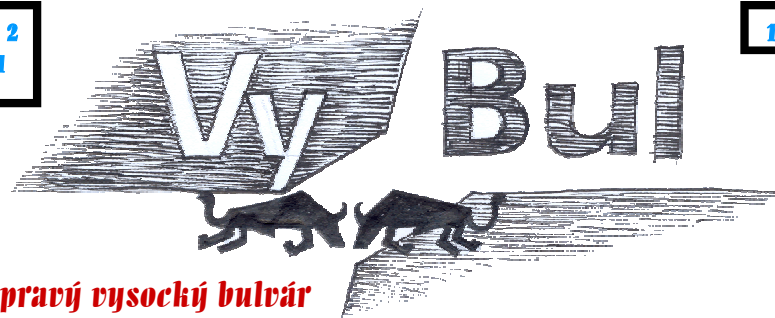
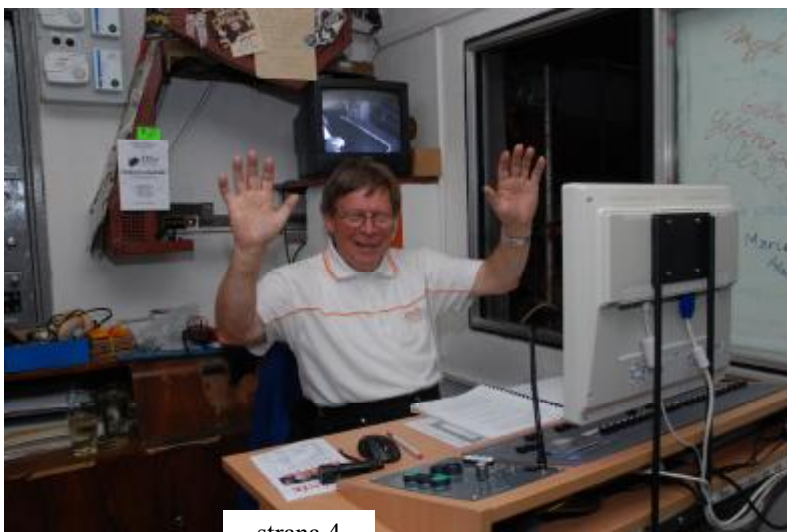
DIVADLO KRAKONOŠ – Jan Vaverka st. požaduje vstup do divadelních dějin. Hodlá zde prosadit nový terminus technicus. Stejně jako dramatická divadelní pauza by tak existovala dramatická technická pauza.

„Mnoho objevů vzniká náhodou,“ prohlásil na středečním rozborovém semináři Jan Vaverka st. z týmu techniků Divadla Krakonoš. Řekl, že by rád osvětlil, co na úterním představení Polib tetičku zůstalo neosvětleno. „Starý světelný regulátor bylo nutno ovládat silou, vestoje a ve dvou či třech lidech. Nyní máme nový, digitální, u nějž stačí mnohdy jen pohyb prstu i o jeden milimetr, a stane se to, co se stalo v úterý večer,“ vysvětlil Vaverka náhlé zhasnutí světla při představení. Domníváme

se, že zhasnutí bylo úmyslné, aby zmíněný technik získal zápis do divadelních dějin. Zcela jistě to byl i důmyslný prostředek, jak zvýšit pozornost diváků nenadálým gestem.

Profesor František Laurin vyslovil obavu, zda technika Divadla Krakonoš nebude nyní tímto způsobem atakovat i jiná představení.

„To není žádná novinka a zápis do dějin si nezaslouží,“ energicky oponoval Jiří Hlávka z Libice, jenž okamžitě své tvrzení dokladoval výňatkem ze zmíněných dějin - vichr z hor předcházela cimrmanovská náhlá tma.

První pravý vysocký bulvár

Utajované skutečnosti zveřejněny!

ŠOK - Dušan odhalen

HOSPŮDKA U RADARU - Dlouho utajovaná skutečnost vyplavala na povrch! Marie Caltová přišla se šokujícím zjištěním! Po neuvěřitelných problémech na scéně českého šoubyznysu, kdy se spekulovalo o odchodu Miloše Za-

(Pokračování na stránce 2)

Nalezené mrtvoly v technice

Po pachateli hrůzného činu se stále pátrá

DIVADLO KRAKONOŠ - V sobotu uskutečnilo přepadové komando společně se Střediskem Teroristické Diagnostiky a Kultura-

ce důsledné a zevrubné prověření prostorů jevištní techniky. Důvodem byla lokalizace zdroje mrtvol-

(Pokračování na stránce 3)

Utajované skutečnosti zveřejněny

(Pokračování ze stránky 1)

pletala z pozice prezidenta známé soutěže miss, přichází nové a ještě víc neuvěřitelné a šokující odhalení!!

Máša zřejmě věděla více, než chtěla prozradit. Náš tým novinářů, který se denně prodírá džunglí fascinujících životů našich slavných a ještě slavnějších, však její tajemství odhalil – Dušan Zapletal není tím, za koho se vydává! A proto jsme začali pátrat hlouběji.

Podařilo se nám jako jedinému listu získat fotografii, na níž je tajemník poroty KDP Dušan Zakopal zachy-

cen jakožto odborník na ženskou krásu. Jak je patrné ze snímku, úspěšné kandidátky na Miss České republiky dotyčného muže velmi dobře znají.

Proč se prezident úspěšné soutěže krásy věnuje i soutěžím divadelním? A proč tají fakt, že je úspěšným mužem, jenž nahradil bývalého prezidenta soutěže Miloše Zapletala? Nabízí se jediná možná odpověď – divadelní přehlídky slouží Dušanovi jako prostor k vytipování nových tváří pro další ročníky královen krásy.

Redaktorka Větrníku likviduje porotce

Totálně praštěná Máša

MÍSTNOST TECHNIKY DK – O půlnoci dveřmi do techniky inzultovala redaktorka zpravodaje Větrník členku odborné poroty Mášu Caltovou. Bacila ji přímo do čela v okamžiku, kdy dotyčná šla psát recenzi na představení Maryša.

Pohnutky zmíněné redaktorky nejsou naší redakci jasné – chtěla předejít jakékoliv kritice odehraného představení? Chtěla ji psát sama? Či snad chtěla zasednout přímo v porotě? To jsou

otázky, na které dosud nebyla stanovena odpověď. Skutečností je, že porotkyně je nyní oficiálně praštěná a v d ů s l e d k u z r a n ě n í dokonce začala z a p o m í n a t materiály k hodnocení na neznámých místech.

Nalezené mrtvoly v technice

(Pokračování ze stránky 1)

ného zápachu.

Na místě činu bylo nutné přemístit všechny reflektory, aby bylo možné prohledat regály za-
nešené několik let starými zbytečnými archiváliemi. Komando přemístilo několik tunovou skříň obsahující vzácné artefakty, jež pachatelé naštěstí minuli bez povšimnutí. Podrobné prohlídce neušla ani sousední místnost, zvláštní pozornost věnovalo ko-

mando analýze cirkulky.

Pátrání trvalo několik hodin. Když už se velitel zásahu rozhodl akci odvolat, bylo rozkládající se tělo nalezeno. Svědci jej identifikovali jako pohřešovaný obal od olomouckých sireček, jenž původně pobýval v divadelní kuchyňce. Vyšetřovatelé v současné době prověřují hypotézu, že k vraždě došlo právě tam a tělo bylo pak dosud neznámým pachatelem přemístěno do prostor techniky.

Erotika zmítá odbornou porotou

O čem přemýšlí?

KUŘÁRNA - Skutečně erotickými náměty se zabývala odborná porota Národní přehlídky venkovských divadel Krakonošův divadelní podzim 2008. Důvodem jejich konání bylo najít NÁPAD.

Pětice divadelních odborníků se snažila implantovat do inscenace boleradického souboru Noc pastýřů scénu s erotickými prvky s přesvědčením, že právě tato inovace bude onen zmíněný NÁPAD. Konkrétní podoba oné situace, jak se nám ze zdrojů

porotě blízkých podařilo zjistit, je, že se Jan Jakub Ryba miluje s Pavlínkou u spinetu, když tu se ozvou první tóny – to je nápad, vzkřikne Ryba!

